

УДК: 341

Рудник Л. І.

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри
міжнародного права та порівняльного правознавства*

СТАН ДОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВ В УМОВАХ ВЕДЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

У статті проаналізовано поняття «інформаційні права людини». Акцентовано увагу на тому, що законодавством України передбачено недопустимість зловживання інформаційними правами. Досліджено, що на сучасному етапі розвитку української держави під час інформування населення відбувається безпосереднє недотримання даної норми. Зазначено, що таке порушення в майбутньому може призвести до правового нігілізму, руйнування довіри до владних інститутів в результаті – громадянської війни в Україні.

Ключові слова: інформація, інформаційні права, інформаційна війна, інформаційні правовідносини, інформаційне законодавство, Інформаційний кодекс України.

Інтенсивний і динамічний розвиток інформаційних і телекомунікаційних технологій, упровадження їх у життєдіяльність суспільства і функціонування органів державної влади стали передумовою формування інформаційного суспільства. Основними факторами, що визначають рівень розвитку держави та суттєво впливають на її місце і статус у світовій спільноті, є якість, кількість і міра використання інформації. Таким чином, інформація перебуває в основі успішного та стабільного розвитку як суспільства в цілому, так і його громадян – суб'єктів суспільних відносин, які одержують, використовують і поширюють інформацію.

Водночас розбудова інформаційного суспільства нерозривно пов'язана із забезпеченням інформаційних прав громадян.

Ця проблематика є однією з найактуальніших у царині конституційного права, а також у межах інших галузей права чи спеціальних досліджень. Серед дослідників, предметом дослідження яких були різні аспекти реалізації (захисту, охорони, забезпечення, правового регулювання тощо) інформаційних прав і свобод людини і громадянина, слід виокремити таких, як Арістова І., Брижко В., Залізник В., Кормич Б., Костецька Т., Красноступ Г., Ліпкан В., Логінов О., Максименко Ю., Матвієнко П., Цимбалюк В., Швець М., Шемшученко Ю., Шепета О. та інші.

Мета статті полягає у дослідженні стану дотримання інформаційних прав в умовах ведення інформаційної війни.

Досягнення поставленої мети потребувало таких основних *завдань*: здійснити фрагментарний аналіз інформаційних прав людини і громадянина, проаналізувати поняття «інформаційна війна» та визначити її негативні наслідки для реалізації вищезазначених прав.

Гарантії прав і свобод людини щодо інформаційної сфери належать до найважливіших засад формування правової держави та громадянського суспільства. Ці права включені і до дієвого механізму державного управління в демократичному суспільстві. Це визначає забезпечення захисту прав і свобод людини в інформаційній сфері однією з найважливіших цілей інформаційної безпеки, а саму людину – найголовнішим її об'єктом.

Останніми роками інформація як об'єкт інформаційних правовідносин набуває нового значення та ваги для суспільства в цілому та кожної окремої особи зокрема. Саме завдяки використанню інформації і стає можливою реалізація більшості прав людини. Наприклад, згідно з Конституцією України, кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на

відшкодування завданої порушенням цього права шкоди. Відповідно до даної норми в наступному пункті закріплюється право на доступ до інформації. Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена [1, Ст. 50].

Уперше на міжнародному рівні закріплення інформаційних прав людини відбулося в ст. 12, 18 і 19 Загальної декларації прав людини [2], що, по суті, відтворено і в Основному Законі нашої держави – Конституції України.

Право на доступ до інформації як одне з інформаційних прав є одним з основних прав людини та громадянина. Останнім часом прийнято низку законодавчих актів і нормативних документів, у яких воно знайшло своє закріплення, зокрема Закони України «Про інформацію» (з відповідними змінами та доповненнями), «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян» тощо. Однак процес реалізації інформаційних прав в Україні дещо ускладнюється через недостатній досвід і системні наукові дослідження. Розроблення та запровадження ефективних заходів, які б, у свою чергу, сприяли реалізації права на доступ до інформації, є не лише найактуальнішими, а й складними.

Нині цей процес уповільнюється з веденням україно-російської інформаційної війни. Тому, досліджуючи стан дотримання інформаційних прав в умовах ведення інформаційної війни, зокрема, зосередимо увагу на фрагментарному аналізі інформаційних прав людини та громадянина (окремо виділено у зв'язку з тим, що права даних категорій індивідів не є ідентичними. Наприклад, право обіймати посади на державній службі, право обирати та бути обраним і т. ін.), а також характеристиці інформаційної війни, як нового, але негативного явища в суспільстві.

Право на доступ до інформації посідає особливе місце, оскільки виступає гарантією реалізації багатьох інших прав і свобод людини й громадянина: права на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування шкоди, завданої цьому праву; право знати свої права та обов'язки тощо.

Таким чином, наголосимо, що інформаційні права є, передусім, новими, та не всі вчені одностайні щодо їх виокремлення.

Здебільшого критерієм класифікації прав і свобод людини і громадянина слугують сфери життєдіяльності індивіда, які виступають своєрідним простором, у межах якого здійснюється їхня охорона. За цим критерієм у Конституції України виділяють такі основні групи прав і свобод, як громадські, політичні, економічні, соціальні та культурні.

Інформаційні права і свободи людини та громадянина належать до так званих прав «першого покоління» – громадянських, політичних, які першочергово визначались невід'ємною частиною людської гідності [3].

Зараз можна говорити про значну, але не зовсім досконалу, нормативно-правову базу у сфері інформаційних прав людини, тобто інформаційне законодавство в цілому. Нараховується близько 4000 нормативно-правових актів, які тією чи іншою мірою врегульовують інформаційну сферу [4, С. 8].

Зокрема, окрім вищезазначеної Конституції, 2007 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки».

У даному нормативно-правовому акті закріплено, що «одним із головних пріоритетів України є прагнення побудувати орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток інформаційне суспільство, в якому кожен міг би створювати і накопичувати інформацію та знання,

мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними, щоб надати можливість кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному і особистому розвитку та підвищуючи якість життя» [5].

Із цією метою перед Україною постало нове завдання щодо створення системи інформаційного законодавства, яка відповідає міжнародним стандартам, закріплюючи основні права і свободи людини і громадянина в інформаційній сфері. Стрижнем формування інформаційного законодавства в Україні, як уже було зазначено, є Конституція України, у ст. 17 якої вперше було задекларовано, що захист «...інформаційної безпеки є найважливішою функцією держави, справою всього Українського народу» [1].

Крім того, саме Основний Закон України закріпив цілий комплекс прав і свобод людини і громадянина, що визначають її правовий статус у сфері інформаційних відносин. Однак, не можна не зазначити той факт, що при реалізації вищенаведених конституційних норм виникають значні труднощі. У зв'язку з цим на сучасному етапі все частіше висловлюються міркування щодо потреби проведення конституційної реформи шляхом прийняття нової редакції Конституції чи внесення суттєвих змін до змісту її розділів.

Також акцентуємо увагу на тому, що Указом Президента України «Про підтримку ініціативи щодо створення Конституційної Асамблеї» від 21 лютого 2011 року було нормативно затверджено започаткування широкого обговорення конституційних ініціатив, залучення до нього громадськості, вчених, міжнародного експертного середовища з метою забезпечення максимальної транспарентності, загальнодоступності, демократичності та деполітизації процесу підготовки пропозицій щодо вдосконалення конституційного регулювання відносин, невтручання в нього суб'єктів владних повноважень [6].

Одночасно недостатньо сформувалося сприятливе інформаційне середовище для реалізації інформаційних прав в Україні. Основні проблеми пов'язані з низьким рівнем інформаційної грамотності, зокрема, щодо своїх прав, неправомірним віднесенням органами державної влади інформації до такої, що є з обмеженим доступом, а саме: незаконне накладення грифу таємності, недостовірність інформації, яку отримують споживачі в процесі забезпечення «інформаційного інтересу». Загострилася ця проблема під час Євромайдану – 2013, подій в АР Крим та на Сході України, коли населенню транслиували декілька разів поспіль одні й ті ж фрагменти бойових дій, коментуючи це постійним протистоянням та періодичною ескалацією конфлікту.

Окремою проблемою реалізації інформаційних прав є те, що поняття інформації нині визначається як базове в багатьох галузях знань і наукових дисциплін, насамперед, у таких, як інформаціологія, правова інформатика, соціологія. Дедалі вагомішим це поняття стає і в юриспруденції. Без усвідомлення поняття інформації неможливо достеменно визначити, на що конкретно людина має право. Наголосимо, що визначення поняття «інформація» потребує нового сучасного підходу й переосмислення, зокрема і в юриспруденції.

Чим точніше буде визначено об'єкт правового регулювання – інформація (навіть якщо це поняття буде визначено спрощено і звужено в юридичному контексті), тим ефективніше можна розвивати й захищати право на доступ до неї.

Узагальнивши запропоновані підходи до розуміння інформації, доходимо такого висновку: інформація – нові відомості й дані, отримані споживачем унаслідок їх сприйняття й перероблення, оцінені користувачем як корисні, і можуть бути подані у вигляді сигналів, знаків, звуків, рухомих або нерухомих зображень чи в інший спосіб і збережені на

матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [7, С. 40-42].

Інформації притаманні певні ознаки. Наприклад, цінність, повнота, об'єктивність та ін. Цінність інформації багато в чому визначається як своєчасністю її передачі, ступенем впливу на рішення, що приймається на її основі, так і важливістю самого рішення.

Характеристика, що називається повнотою, використовується для визначення змісту найістотніших параметрів інформації, що передається. Інформація вважається повною, якщо вона відповідає обсягу, який потребується, тобто, мається на увазі вичерпна достатність, повний склад, необхідна кількість чого-небудь [8, С. 523]. Проте за таких обставин немає чіткого визначення та закріплення «достатність для чого», тому що, при подачі інформаційного запиту, запитувач може й не повідомляти про реальну мету отримання інформації, а в подальшому вона може бути використана в незаконних цілях. Невідповідність між інформацією, яку запитували і яка здобута, свідчить або про неповноту, або про надлишок інформації. Під надмірністю інформації розуміється збільшення обсягів даних, що передаються, але які не спричиняють одержання додаткових нових відомостей.

Як пропозицію щодо усунення колізії та заповнення прогалин у формуванні універсального поняття «інформація», як об'єкта інформаційних прав, на науковому рівні слід комплексно активізувати дослідження в таких сферах, як філософія права, правова інформатика, семантика, національнобезпекознавство та інших суміжних наук. Це уможливить уніфікацію інформації з урахуванням специфіки за галузями, сферами, сегментами тощо. Це питання слід дослідити й закріпити його рішення при розробці проекту Інформаційного Кодексу України.

Окрім загального визначення права людини на інформацію в ст. 34 Конституції, є низка інших інформаційних

прав і свобод, що закріплюються конституційними нормами та в юридичній науці ототожнюються з ним. Щоб визначити обґрунтованість підстав для ототожнення чи розмежування даних конституційних прав людини й громадянина, варто здійснити аналіз кожного з визначених прав.

У Конституції України зазначені такі інформаційні права: таємниця листування, телефонних переговорів, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31); свобода особистого і сімейного життя (ст. 32); право громадянина не зазнавати втручання в його особисте та сімейне життя, шляхом збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах та організаціях із відомостями про себе (ст. 32); право громадянина направляти індивідуальні або колективні письмові звернення або особисто звертатися в органи державної влади, органи місцевого самоврядування та до посадових і службових осіб цих органів (ст. 40); право кожного громадянина на сприятливе навколишнє середовище, достовірну інформацію про її стан (ст. 50); право кожного на свободу творчості і право доступу до культурних цінностей (ст. 54); право кожного громадянина на одержання кваліфікованої правової допомоги (ст. 59) [1]. Наприклад, у ст. 40 є положення про право особи направляти інформаційні звернення до органів державної влади для отримання інформації, а стаття 50 може бути схарактеризована як право на доступ до екологічної інформації та ін.

Таким чином, варто зазначити про широту інформаційних прав і правомочностей, які і становлять їх зміст, а також те, що їх визначає науковим завданням подальшу їхню інтерпретацію та класифікацію з метою виявлення їх проникнення в усі сфери суспільного життя.

Як і будь-яке право, інформаційні права містять низку обмежень, обумовлених законодавчо визначеними чинниками.

У Конституції України зазначається, що здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя [1]. Даний перелік певною мірою є подібним до застереження про публічний порядок, з якого також слідує обмеження щодо застосування іноземного законодавства. Обмеження встановлюються законом, проте немає умови, що вони мають бути «необхідними в демократичному суспільстві», як закріплено в статті 10 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод [9].

Водночас в основоположному нормативно-правовому акті, що визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз у всіх сферах життєдіяльності, – Законі України «Про основи національної безпеки України», відсутнє розуміння інтересів національної безпеки, а таким чином чіткий перелік випадків збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди чи обмеження права на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, права вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на власний вибір тощо.

Натомість згаданий вище Закон оперує іншими поняттями: «життєво важливі інтереси», «національні інтереси», «пріоритети національних інтересів» [3]. Тобто, незважаючи на спробу законодавчого закріплення, існують нагальні проблеми щодо уніфікації вищезазначених понять.

Здійснивши аналіз інформаційних прав людини та громадянина, зосередимо увагу на понятті «інформаційна війна».

Інформаційні війни є інформаційними технологіями, що впливають на інформаційні системи, маючи на меті введення в оману масової чи індивідуальної свідомості, виведення з ладу або десинхронізацію процесів управління суспільством і його складниками, передовсім військовими.

Головне завдання інформаційних воєн – маніпулювання масами. Мета такої маніпуляції найчастіше полягає у:

- внесенні у суспільну та індивідуальну свідомість ворожих, шкідливих ідей і поглядів;
- дезорієнтації та дезінформації мас;
- послабленні певних переконань, устоїв;
- залякуванні свого народу образом ворога;
- залякуванні противника своєю могутністю. Нарешті, останнє, але не менш важливе завдання: забезпечення ринку збуту для своєї економіки.

Під інформаційною війною [10, С. 58] також розуміються дії, вжиті для досягнення інформаційної переваги через завдання шкоди інформації, процесам, що їх засновано на інформації, та інформаційним системам противника при одночасному захисті власної інформації, процесів, що їх засновано на інформації, та інформаційних систем [11, С. 73].

Інформаційна війна, окрім того, що підриває політичну, економічну ситуацію в країні, також безпосередньо порушує інформаційні права. Кремль розгорнув інформаційну війну проти України ще під час Майдану 2004 року – Помаранчевої революції. У перші дні масових протестів у центрі Києва російські телеканали показували архівні відеокадри пустого Майдану Незалежності. Потім усе розгорталося за класичним сценарієм дезінформації населення Росії. З російського телебачення зникли прямі ефіри, а все, що демонструвалося,

було ретельно відредаговано за вказівками, що надходили з Кремля. Нині можемо говорити про повторення цього плану дій.

Звичайно ж, порушення інформаційних прав не є першочерговим завданням-метою інформаційної війни, але має далекоглядні плани, інформаційно-психологічне протиборство сьогодні є основним інструментом завоювання та збереження влади (політичної, економічної, духовної). Наприклад, методи та прийоми інформаційної війни, з огляду на порівняно вільний доступ до інформації через Інтернет, зумовлені тим, що люди теоретично можуть побачити або прочитати те, що їм покажуть російські телеканали. Тому застосовуються такі принципи, як «називай чорне білим», «перекручуй факти», «замовчуй позитивне, розкручуй негативне», «звинувачуй ідеологічного супротивника у тому, що робиш сам» і головне – «лякай».

На підтвердження зазначеного вище нагадаємо висвітлення ЗМІ подій Євромайдану кінця 2013- початку 2014 року. Насамперед, варто звернути увагу на перекручування та спотвореність інформації, яка доводиться до відома населення вітчизняними й закордонними ЗМІ. Цьому, на наше переконання, сприяє відсутність Інформаційного кодексу, у якому було б систематизовано сукупність норм права, що регулюють увесь спектр суспільних інформаційних правовідносин.

Зокрема, канал «Інтер», який належав проурядовим особам, необ'єктивно подавав інформацію: називав учасників Євромайдану «екстремістами», висвітлював події на Євромайдані, часто спотворюючи окремі факти [12].

А в колективній заяві експертів з українського націоналізму зазначається як відповідь: «Ми закликаємо коментаторів, особливо тих, хто дотримується лівих поглядів, бути обережними щодо озвучення обґрунтованої критики радикального українського етнонаціоналізму. Гучні заяви про Євромайдан найімовірніше буде використано російськими «політтехнологами» для втілення геополітичних проектів В.

Путіна. Надаючи пропагандистське забезпечення війні Москви проти незалежності України, констатуємо, що такий хаос мимоволі допомагає політичній силі, яка є набагато більшою загрозою для соціальної справедливості, прав меншин та політичної рівності, ніж усі українські етноцентристи» [13]. Про нинішні події (збройні сутички як результат вираження «бажання» місцевого населення від'єднатися від України та приєднатися до РФ) у Росії взагалі кажуть, що це Київ напав на Крим [14].

Зважаючи на належність кожного телеканалу, видавництва та інших засобів поширення інформації певній особі (чи то особисто, чи то уповноваженому представникові, але провладному), то в даному випадку абсолютно немає можливості об'єктивно та всебічно висвітлювати події.

Існує твердження, що поняття «інформація» властиве мислячому суб'єктові, тим самим під інформацією розуміється не тільки зміст відомостей, але і їх інтерпретація, що в наступному забезпечує, при потребі, комунікаційну взаємодію [15, С. 170], тобто обмін інформацією, а саме від її достовірності, всебічності, об'єктивності й залежить сприйняття навколишнього світу та подій у ньому.

Окрім вищезазначених прикладів, можна також говорити про «спіраль мовчання», коли мас-медіа можуть маніпулювати громадською думкою через надання слова представникам меншості й замовчування думок більшості, а також за допомогою якої аналізуються процеси формування та функціонування громадської думки. Саме на перетині впливу масової комунікації й зворотної реакції індивідів народжується та взаємодія, яка змінює громадську думку [16, С. 98].

Оскільки доведення інформації споживачам через ЗМІ відбувається дозовано та з «чітко визначеною метою», не для ознайомлення, а з уже сформованими та нав'язаними висновками [17, С. 178], то у даному випадку відбувається

певне маніпулювання суспільною думкою громадськості та формування передумов для унеможливлення вироблення самостійного бачення та формування власної думки щодо тих чи інших подій. Така ситуація є сприятливою для масового залякування або виділення «негативних» і «зайвих» персонажів як у політиці, так і в інших сферах суспільного життя.

Отже, зазначимо, що інформаційні права людини – це гарантовані державою можливості людини задовольняти її потреби в отриманні, використанні, поширенні, охороні і захисті необхідного для життєдіяльності обсягу інформації.

Законодавством України передбачається недопустимість зловживання інформаційними правами, а саме те, що інформація не може бути використана для закликів до повалення конституційного ладу, порушення територіальної цілісності України, пропаганди війни, насильства, жорстокості... вчинення терористичних актів, посягання на права та свободи людини, але при інформуванні населення відбувається пряме порушення даної норми.

Таким чином, відбувається порушення даного права, що в майбутньому може призвести до правового нігілізму, руйнування довіри до владних інститутів і, в результаті, – громадянської війни в Україні.

Література

1. Конституція України//Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_015

3. Ліпкан В. А., Максименко Ю. Є. Інформаційні права і свободи людини та громадянина [Електронний ресурс]. – Режим доступу : natsecurity.com.ua/students/prava_svobodi.doc

4.Череповський К. П. Інкорпорація інформаційного законодавства України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / К. П. Череповський. – Запоріжжя, 2013. – 19 с.

5.Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки : Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 12. – Ст. 102.

6.Про підтримку ініціативи щодо створення Конституційної Асамблеї : Указ Президента України // Офіційний вісник України. – 2011. – № 14. – Ст. 562

7.Рудник Л. І. Право на доступ до інформації : дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Національний університет біоресурсів і природокористування України / Людмила Іванівна Рудник. – К., 2015. – 247 с.

8.Великий тлумачний словник сучасної української мови / [укл. О. Єрошенко]. – Донецьк : ТОВ «Глорія Трейд», 2012. – 864 с.

9.Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004

10.Ліпкан В. А. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції : навчальний посібник / [В. А. Ліпкан, Ю. Є. Максименко, В. М. Желіховський]. – К. : КНТ, 2006. – 280 с.

11.Словник основних легалізованих термінів з інформаційного законодавства України : текст / Академія правових наук України, НДІ приватного права і підприємництва ; [уклад. А. М. Селіванов та ін.]. – К., 1998. – 37 с.

12.Інтер не кається і хоче нагородити журналістів за новини про Євромайдан, 25.02.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pohlyad.com/news/n/39892>

13.Київський Євромайдан – це визвольна, а не екстремістська, масова акція громадянської непокори

[Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://krytyka.com/ua/articles/kyuyivskyy-evromaydan-tse-vyzvolnane-ekstremistska-masova-aktsiya-hromadyanskoji-nepokory>

14. У Росії кажуть, що це Київ нападає на Крим, 01.03.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pohlyad.com/news/n/40322>

15. Брижко В. М. Е-майбутнє та інформаційне право / [В. Брижко, Ю. Базанов, В. Цимбалюк, М. Швець, М. Коваль ; за ред. М. Швеця]. – [2-е вид., доп.]. – К. : ТОВ «ПанТот», 2006. – 234 с.

16. Ноэль-Нойман Э. Общественное мнение. Открытие спирали молчания / Э. Ноэль-Нойман ; [пер. с нем. ; под ред. Д. В. Складнева]. – М. : Наука, 1996. – 386 с.

17. Кара-Мурза С. Г. Манипуляция сознанием / С. Г. Кара-Мурза. – М. : Изд-во Эксмо, 2005. – 832 с.

In the article author made an analysis of the concept of information human rights. The attention was paid to the provision that the legislation of Ukraine provides the inadmissibility of misuse of information rights. It is noted that a direct violation of the rule is while informing the public at the present stage of development of our country. Thus there is a violation of the law, which in the future could lead to legal nihilism, the destruction of trust to government institutions, and as a result – the civil war in Ukraine.

Keywords: information law, information warfare, information, legal information, information legislation, the Information Code of Ukraine.

В статье автор осуществил анализ понятия информационные права человека. Акцентировал внимание на том, что законодательством Украины предусматривается недопустимость злоупотребления информационными правами. Отмечено, что на современном этапе развития нашего

государства при информировании населения происходит прямое нарушение данной нормы. Таким образом, происходит нарушение данного права, в будущем может привести к правовому нигилизму, разрушению доверия к властным институтам, и как результат – гражданская война в Украине.

Ключевые слова: информационные права, информационная война, информация, информационные правоотношения, информационное законодательство, Информационный кодекс Украины.